Morgenstjernen

Organ for

Jesu Kristi Kirke av Siste Dages Hellige

Og ved intet fortorner menneskene Gud mere end dermed, at de ikke anerkjender hans haand i alle ting og ikke adlyder hans befalinger, og mot ingen er hans vrede optændt mere end imot saadanne. (P. B. 60 : 21).

NR. 23 | 1. DECEMBER 1925 | 4 AARG.

UNGDOMSFORENINGENS MOTTO FOR 1925.

«Vi holder paa et personlig vidnesbyrd om Jesu Kristi guddommelighet.»

Tale holdt i Tabernaklet, Salt Lake City søndag aften den 7. juni ved ungdomsforeningens konferanse av ældste Orson F. Whitney av de tolvs raad. Oversat fra «Young Womans Journal» av Borghild Nielsen.

———

En amerikansk avis har i de siste dager bekjendtgjort en artikel hvorfra jeg vil læse følgende:

«Columbus, Ohio, 19. mai 1925. Hovedbestyrelsen for den Presbyterianske Kirke, der paa grund av kirke-ledelse henvender sig til den amerikanske kongres, er nu ved at bestemme om en prest kan forbli i sin stilling dersom han svarer: «Jeg vet ikke», eller «jeg tror ikke», om han blir stillet det spørsmaal, om Jesus Kristus virkelig opstod fra de døde, eller om han gik paa vandet, og om han var født av en jomfru.»

Den Presbyterianske Kirke vil stille dette problem foran to motstridende partier, et paa hver side av spørsmaalene, og et tredie parti i midten. «Fundamentalistene», der antar Bibelen som guddommelig, holder paa, at Jesus som Gud maa være almæktig, istand til at gjøre ethvert mirakel, den Almæktige Gud i universet. — «Modernistene», eller de radikale geistlige, som har været meget fremtrædende i

New-York, paastaar ikke at Jesus Kristus var nogen mirakelmaker. De fastholder ikke, at han ikke var istand til at utføre et nutidens mirakel. De er simpelthen ikke overbevist om, at han utførte mirakler, eller at han var istand til at gjøre saa. — «Fundamentalistene» ønsker, at dissenterne skal anta den Presbyterianske religion som den er, eller gaa ut fra den Presbyterianske geistlighet. — «Modernistene», eller de radikale geistlige, anser sig selv som mere fremskredne tænkere, og ønsker at de øvrige skal anta det samme som dem, og de som staar imellem disse, og som synes at være i tvil om mot hvem de skal finde støtte, ønsker fremforalt en lovmæssig og retslig behandling av dette tilfælde, og avskyr en sammenblanding.

Saalangt gaar artiklen om dette spørsmaal. Paa en saadan tid, da verdens Forløsers karakter og misjon blir drøftet, endog av mange som bekjender sig at være kristne, er det aarsak til gratulasjoner og fryd over, at der endnu findes «tro paa jorden» — tro paa Jesus Kristus som Guds egen Søn, født av en jomfru, og den salvede og forutbeskikkede «Budbærer» fra Ham som «har elsket verden, saa at han gav sin Søn den Enbaarne, forat hver den som tror paa ham ikke skal fortapes, men ha et evigt liv.»

Blandt de som holder fast ved denne overbevisning er de Siste Dages Hellige eller «Mormonerne». Og iaften utfolder vi vort banner, smykket med Zions unge mænd og kvinders motto: «Vi holder paa et personlig vidnesbyrd om Jesu Kristi guddommelighet.»

Et saadant vidnesbyrd kan kun komme paa en maate: fra Gud, og ikke fra mennesker. Bøker kan ikke gi det. Skoler kan ikke gi det. Ingen menneskelig makt kan meddele det. Hvis det idetheletat kommer, kommer det som en gave fra Gud, ved direkte og umiddelbar aabenbaring fra det høie.

Jesus sa til sine øverste apostler: «Hvem sier I at jeg er?» — Peter svarte: «Du er Kristus, den levende Guds Søn.» — Da sa Jesus: «Salig er du, Simon, Jona's søn, ti kjøt og blod har ikke aabenbaret dig det, men min Fader som er i himmelen.»

Saadan var grundvolden til Peters vidnesbyrd, og saale-

des er grundvolden til ethvert virkelig vidnesbyrd av samme slags. De hviler alle paa den samme grundvold.

Vidnesbyrd menes overbevisning og kan bestaa av forskjellige ting, frukter av evangeliets mange gaver. Drømmer, syner, profetier, tungemaal og deres utlæggelse, helbredelse og andre tilkjendegivelser av den guddommelige aand, er alle indbefattet i aandens gaver.

Men det største og mest overbevisende av alle vidnesbyrd er sjælens klarhet, naar den er oplyst av den Helligaand, Trøsteren, der blev lovet disciplerne av Frelseren, at den skulle forbli hos dem, efterat han hadde gaat fra dem, og den skulle minde dem om de ting han hadde talt, og vise dem tilkommende ting, og tilkjendegi de ting som er av Gud, det forbigangne, nuværende og det tilkommende.

Ved denne aand, og formedelst den alene, kan mennesket kjende Gud og Jesus Kristus som han har utsendt, at kjende disse og vedvarende handle efter denne kundskap, er at opsamle sig et evigt liv. Ingen større ting kan komme til mennesket, mens han er her i kjødet, end kundskapen om hvorledes han kan erholde den største av alle aandelige gaver.

For at kjende Gud maa mennesket kjende sig selv; han maa vite hvorfra han kom og hvorfor han er her; hvad der forventes av ham, av Ham som sendte ham herned, hvor han gaar naar han forlater dette jordiske liv, og hvad der venter ham i det store herefter. Den Helligaand er en kilde hvorfra denne kundskap utstrømmer, den mest værdifulde et menneske kan eie. Ved dette middel kommer det vidnesbyrd, at Jesus Kristus var og er guddommelig.

Saadant vidnesbyrd hadde de gamle patriarker og profeter. De var ikke foruten evangeliet og dets herlige gaver. Den Helligaand viste sig ikke for første gang paa denne planet i Jesus og apostlernes dage. Menneskene hadde set Gud før den tid, og hadde glædet sig over Hans aands herlige indflydelse og underfulde makt. Da evangeliets plan var fattet i himmelen, før denne jord var dannet, hadde evangeliet været blandt menneskene i en række utdelinger længe før det var prædiket av apostlerne i tidens midte.

«Jeg vet min Forløser lever,» var den retfærdige Jobs

jublende utbrud, som utstrømmet fra dypet av hans smertefulde, prøvede, lidende og dog taalmodige sjæl, gjenlyder fra de ti tusen hjerter, ja, ti tusen gange ti tusen trofaste og retfærdige, hvis himmel-inspirerende vidnesbyrd har lydt ned igjennem tiderne fra Adams dage til Joseph Smiths tid. De hellige skrifter er fyldte av vidnesbyrd om Kristi guddommelighet, ledsaget av mirakler og undere i mængder.

Men selv om Kristus ikke hadde frembragt noget mirakel — selv om han ikke hadde gaat paa vandet, ikke hadde helbredet syke, utdrevet djævle, git de blinde sit syn, faat de lamme til at gaa, eller noget andet som menneskene kalder overnaturlig — var der da ikke saadant hos ham der bar uomstridelige vidnesbyrd om Hans guddommelighet?

Hvad kunne være mere guddommelig end Hans liv «som gik omkring og gjorde godt», lærte menneskene at tilgi deres fiender, at bede for de som forfulgte dem, og gjøre mot andre hvad de ville andre skulle gjøre mot dem? Satte han ikke et Gud-lignende eksempel paa storhet, da han paa korset i dødens angst nedbad himmelens tilgivelse for sine skyldige mordere? «Fader forlat dem, ti de vet ikke hvad de gjør.»

Hvad kunne være mere guddommelig end dette? Hvem uten en Gud kunne opsende en saadan bøn i slik en tid? «Ingen har større kjærlighet, end den som gir sit liv for sine venner». Men her var en som kunne nedlægge sit liv for sine fiender, saavelsom for sine venner. Ingen almindelig mand kunne gjøre det. Det tok en Gud til at dø for alle mennesker — fiender saavelsom venner — og denne gjerning alene stempler guddommelighet paa Jesu Kristi karakter og misjon.

De tolv apostler var hans specielle vidner, og som saadanne maatte de uten al tvil *vite* at han var den han utgav sig for at være. Der var ogsaa en ny ting der forlangtes av dem: de skulle bevidne hans opstandelse, og der hadde ikke været nogen opstandelse paa denne planet, førend Kristus kom frem fra graven. Han var «førstegrøden av de hensovede». Disse apostler maatte erholde kundskap, ikke bare tro. De kunne ikke gaa ut i verden og si: «Vi tror at Jesus

er opreist fra de døde — det er vor mening, vor overbevisning.»

Hvilket indtryk ville det hat paa en syndfordærvet generasjon? Nei, blot tro ville ikke være tilstrækkelig i denne sak. De maatte vite, og de viste det, for de hadde set og hørt ham, hadde endog faat tillatelse til at berøre ham, saa de kunne være overbevist om, at han i virkeligheten var opstandelsen og livet. Det var deres rettighet at komme i besiddelse av denne kundskap der henhørte til deres misjons beskaffenhet. Men verden som et hele er forlangt at tro hvad apostlerne bevidnet om ham. (Sluttes).

KIRKEN VIL BESTAA.

AV ÆLDSTE OSBORNE J. P. WIDTSOE. OVERSAT AV MORTEN A. C. NICOLAYSEN.

(Slutning).

Herrens aabenbarede ord om opdragelsens og kundskapens betydning har inspirert lærere og lærde mænd i kirken til at søke lærdom i verdens beste universiteter. Det beste i verden føres med hjem, og dertil maa tillægges resultaterne av vor egen virksomhet paa kundskapens mark saavelsom Guds aapenbarte ord. Og evangeliets interesser, som er blit gjengit ved den amerikanske profet, er ikke begrænset til de kundskapsgrene, som man i almindelighet feilagtig har benævnt som praktiske. Alt som er godt, er anerkjendt for at være av praktisk værdi og som en hjælp i menneskets vekst og utvikling — ja git som en hjælp til mennesket for at vinde jordens besiddelse. Literatur blir av denne grund opmuntret og opelsket, musik er høilig utviklet, kunst er draget omsorg for med en moders omhu. I Herrens templer finder man nogle av de beste malerier og vægdekorasjoner som kunst kan frembringe. Billedhuggerkunsten og arkitekturen finder likeledes en fremragende plass i dette hellige hus. Selv om det kan indvendes, at vi endnu ikke har frembragt nogen av den almindelige verdens storheter, saa kan dertil hurtig og med god grund svares, at vi er endnu unge, at vi har indtil nu an-

vendt vore beste kræfter i at beseire ørkenen, at vi endnu er pionerer i den nye verden, men at vi under den guddommelige indgivne trang til kundskap og intelligens allerede har utført noget stort, ja maaske mere end noget andet samfund i det samme tidsrum, under lignende omstændigheter. Og fordi evangeliet, aapenbaret til profeten Joseph, saaledes stimulerer ikke alene til materiel produksjon og retfærdig levnet, men ogsaa til intellektuel vekst og æstetisk utvikling, er kirken likesaa sikker paa at gjøre fremgang og bestaa, som solen fortsætter i sin løpebane. For det tredje, «Mormonismen» stimulerer til samfundstjeneste. Jesus har selv git loven om den kristelige kjærlighet, at man skal elske sin næste som sig selv. Den største del av bjergprædikenen, mange av lignelserne, og meget av hans almindelige lærdomme er helliget til fortolkningen av menneskets plikter mot sine medmennesker. Det kan sies, at hans eget liv var et glorværdig eksempel paa lydighet til kjærlighetsloven, og at denne lov var hjertet i hans lærdomme. Alle menneskets plikter mot sine medmennesker er grundet paa kjærlighetsloven. Og denne sympatiske impuls, dette ønske om at gjøre noget for andre, er likeledes en viktig tilskyndelse til fremskridt, uten hvilken intet menneske kan haape at arve jorden. I «Mormonismen» har den kristelige kjærlighet igjen faat en grundlæggende betydning for fremskridt, daad og besiddelse. Kjærlighet, tro og haap kvalificerer et menneske for dets arbeide. (Paktens Bok 4 : 5). Ingen kan hjælpe i det store arbeide at frelse menneskeslekten undtagen at han er ydmyg og kjærlig. (Paktens Bok 12 : 8). Og det er menneskenes barns plikt at leve sammen i kjærlighet. (Paktens Bok 42 : 45). Til profeten Joseph blev kjærlighetens store bud og andre befalinger gjentat, og han lægger saaledes det faktum klart for dagen, at Kristi lov omfatter loven om det indbyrdes sociale ansvar. Herren sier saaledes: «Derfor gir jeg dem en befaling: Du skal elske Herren din Gud av dit ganske hjerte, av al din styrke, sjæl og sind, og i Jesu Kristi navn skal du tilbede ham. Du skal elske din næste som dig selv; du skal ikke stjæle, ikke bedrive hor, ikke slaa ihjel eller gjøre noget saadant. Du skal takke

Herren din Gud for alle ting.» (Paktens Bok 59 : 5—7). De, som iakttar denne befaling, har lært at tjene sine medmennesker.

«Mormonismen» ansporer endvidere til at yde al den tjeneste, som mennesket ifølge tid og evner er istand til. I lignelsen om den unyttige tjener fremholdes denne slutning — naar tjeneren her opvarter Mesteren ved aftensbordet, efter at en lang dags arbeide allerede er blit utført: — «Saaledes skal ogsaa I, naar I har gjort alle de ting, som er eder befalet, sige: «Vi er unyttige tjenere; vi har kun gjort, hvad vi var skyldige at gjøre.» (Luk. 17). Og «Mormonismen» opdrager den enkelte mere virkningsfuldt end nogen anden religiøs tro eller nogen anden kommende organisasjonsform er istand til, til et fruktbart samfundslivs høieste idealer. Enhver Siste Dages Hellige vet, at han bør gi den best mulige tjeneste som en medborger i Guds rike. Enhver Siste Dages Hellig er anmodet om at yde en virkningsfuld tjeneste som en borger av den nasjon, i hvilken han lever. Det moderne Israels parole er: Fyldestgjørende borgerskap. Og dette borgerskap kan kun opnaaes ved at iaktta kjærlighetens lov. «Du skal ikke tale ondt om din nabo og heller ikke gjøre ham nogen skade,» erklærte Herren til kirkens ældster ved profeten. (Paktens Bok 42 : 27). «Enhver mand skal søke at fremme sin næstes beste og gjøre alle ting med øinene henvendt alene paa Guds ære». (Paktens Bok 82 : 19). «Naar et menneske har fundet religionen, der for ham synes at være den beste, saa blir det ogsaa i harmoni med den menneskelige lov, at han indefra drives til at bli denne religions forfægter.» (Thomas N. Carver: «*The Religion Worth Having*», side 6). Og det er akkurat paa dette princip eller aandelige grundlag, at moderne aapenbaring paalægger samfundets hellige at sprede de glade tidender om de gode himmelske nyheter blandt deres naboer. «Jeg sendte eder ut for at vidne og underrette folket om faren, og det tilkommer ethvert menneske, som er blit gjort opmerksom derpaa, at advare sin næste.» (Paktens Bok 88 : 81). Og den dannede nabos sindsbeskaffenhet er blit uttrykt saaledes: «Se til, at I elsker hverandre; ophører at være gjerrige; lærer at meddele hver-

andre som evangeliet fordrer; ophører at være late; ophører at være urene; ophører at finde feil med hverandre; ophører at sove længere end fornødent; gaar tidlig tilsengs, at I ikke skulle være trætte; staa tidlig op, at eders legemer og eders sind maa bli forfrisket; og fremfor alt, iører eder kjærlighetens baand som med en kaape, som er fuldkommenhetens og fredens baand. Beder altid, saa at I ikke utmattes.» (Paktens Bok 88 : 123—126). Saaledes tilskynder og driver Herrens lærdomme som gaves den store profet Joseph Smith, menneskenes barn til at opfylde de sympatiske evners trang til at leve i overensstemmelse med den fuldkomne lov og den kristelige kjærlighet. Disse grundsætninger er de dypeste tilskyndelser til de menneskelige fremskridt: Trangen til at be og arbeide, at iaktta og erhverve kundskap og til at utrette noget gavnlig, at stile mot gode formaal. Man kan derfor med rette forvente, at Jesu Kristi Kirke av Siste Dages Hellige endelig vil arve jorden, hvis kirken blot vil være tro mot sine idealer? Og vi har ikke nogen grund til at tvile derom.

Til slutning skal jeg i korthet berøre to punkter som endnu sterkere utpeker «Mormonismens» stilling, som her er presentert. Det er blit fremhævet, at «sammenslutning» er den menneskelige fremskridts lov. Nogle har ment, at «jevnstillethet i sammenslutning» er den menneskelige fremskridts lov, idet meningen med jevnstillethet antagelig angaar like ret og privilegier overfor loven. Det er bemerkelsesværdig, at Joseph Smith var en mæktig forkjæmper av sammenslutning. Et halvt aars tid efter kirkens organisasjon erklærte Herrens ord til profeten: «Erklæringen er utgaat fra Faderen, at de (de hellige) skal indsamles til et sted paa dette land» (Paktens Bok 29 : 8), og igjennem aapenbaringerne er folket blit tilskyndet til at samles til Zions land. Indsamling eller samling i sammenslutningsøiemed blev saaledes et viktig princip i det gjengivne evangelium. Tusener av folk førte det ut i praksis og forlot sine hjem, og forsamlet sig med andre av samme tro paa et nyt sted. Denne sammenslutning av likesindede folk gjorde det mulig at gjennemføre ordnede bestræbelser for at frembringe lære og at tjene. Det er i grunden denne

lærdom, som har git kirken sin numeriske styrke, muliggjort det opnaaede resultat og understøttet dens nuværende fremgang samtidig med, at den forsikrer os om kirkens endelige triumf som en produktiv kirke. Hvis det maa sies at være en avgjort sandhet, at den religion er best «som for det første indvirker mæktigst som en spore til kraftutfoldelse, og for det andet dirigerer denne energi mest produktivt», saa kan man ikke tvile om, at «Mormonismen» — da den tilskynder alle motiverne til menneskelig fremskridt og endvidere sætter sammenslutningens lov i virksomhet — maa ansees for at være den beste religion, et levende mindesmerke om profeten Joseph Smiths guddommelige inspirasjon (Thomas Nixon Carver: «*The Religion Worth Having*» side 13). Det er sandt nok, at indsamlingen til kirkens hovedkvarter er ikke længere prædiket; men denne sammenslutningslære vedblir allikevel at gjøre sig gjældende i den aand, som medfølger evangeliet, naar det er annammet. Folket forsamler sig i gudstjeneste og samfundsmæssig selskapelighet, hvorsomhelst der er en gren eller en organisasjon av kirken. De er endvidere forenet i de almindelige formaal, hensikter og kirkelige idealer.

Sammendragning paa et sted er ikke længer nødvendig; den er blit fuldført og tjener sit maal. Det samme sammenslutningsprincip gjælder i alle kirkens organisasjoner hjemme og ute. Folket i den kirkelige organisasjon er likestillet; det er en demokratisk institusjon. Den sociale likestillethet i rettigheten til liv og anledninger har Herren git som det store opnaaelige ideal, for at folket kan være likestillet i de himmelske tings baand. (Paktens Bok 78 : 5). Vi kan da igjen si, at da sammenslutningens lov sammenbinder folket, saa er det kun naturlig at forvente, at kirken endelig vil triumfere i sine høie maal.

Men kronen paa verket, og som gjør det umulig, at Jesu Kristi Kirke av Siste Dages Hellige skulle feile i sit arbeide, er det faktum, at den er fast grundet paa aapenbaringens klippe og sætter sin lid til den absolutte tro paa lærdommen om fortsat aapenbaring: «Fornekt ikke aapenbarelsens aand, heller ikke profetiens aand; ti ve over den, som fornekter.» (Paktens Bok 11 : 25). Det er godt, at Jesu

Kristi Kirke av Siste Dages Hellige er sikkert og vel grundet paa økonomiske og sociale principer. Det er godt, at moderne aapenbaring tilskynder til produktiv kraftutfoldelse og kræver et retfærdig levnet; det er godt, at den tilskynder til en forstandig opbyggelse, personlig og socialt, og opfostrer de smukke kunster og videnskaper, og at den tilskynder til samfundstjeneste og utøver virksomt og dyktigt borgerskap under menneskets regjeringsformer. Det er ogsaa godt, at kirken virker under sammenslutningens grundlov og erholder styrke, ved at folkene av samme tro og formaal forsamler sig paa et sted. Mens alt dette er godt, saa er det ikke nok. Hvis den like og rette vei skal bevares gjennem de kommende slektled, saa maa der være forbindelse tilstede med den levende Gud, som leder og styrer alt. Hvor aapenbaring mangler, forsmægter folket og gaar bort fra Guds rette vei; de fornekter endog Gud, som har git dem livet. Man maa derfor si, at dette er hovedsummen: Ikke alene vil kirken endelig seire fordi profeten Joseph Smiths aapenbarte lærdomme, der ansporer menneskets energi til arbeide, til at iaktta, vite og forstaa og til at utrette noget hensiktsmæssig, heller ikke alene fordi kirken er basert paa sammenslutningens lov, til at trives og fremmes, men fordi der hertil kan tillægges det endnu mere styrkende trosprincip paa Gud og hans kraft til at lede mennesket ved fortsat aapenbaring til passende tider og tidspunkter og ifølge de krav, som stilles til kirken her og i andre lande.

De vidtrækkende konsekvenser av profeten Joseph Smiths arbeide kan ikke forkyndes; og det mindesmerke hans profetiske gjerning har efterlatt folkene, kan ikke maales. Men saa meget er vist: Det er likesaa sikkert, som at solen opstaar i østen og spreder sit lys over verden, at Jesu Kristi Kirke av Siste Dages Hellige vil trives og gjøre bestandig fremgang og endelig komme til maalet: *At arve jorden.*

En kirke er ikke en «religiøs forretning», men heller vort «Sabbat-hjem».

TROSKAP.

AV REIDAR C. WARING, SALT LAKE CITY.

Troskap er den største dyd en mand og kvinde kan være i besiddelse av, ti Kristus har lovet, at dersom vi er tro i det lille, saa vil vi bli sat over meget, og jeg tror nok jeg kan si, ingen er saa beskeden at han eller hun ikke gjerne vil bli betrod mest mulig.

Det at være betrod, vil si det samme som at ha folks tillid, og at man blir sat pris paa.

Troskap kan gi sig utslag paa mange forskjellige maater og under de forskjelligste omstændigheter, men jeg skal i al korthet kun nævne nogen faa, f. eks. troskap mot dig selv, mot dit land og dit hjem, mot din kirke — det vil si mot din religionsopfatning — og mot din Gud. De to siste falder temmelig nøie sammen, og er efter min mening ogsaa de viktigste.

Du vil kanske si, tro mot mig selv! Ja, er jeg ikke altid det? Det ville være heldig for dig om du var det. Men jeg tror nok at dersom du vil være helt ærlig, saa er det ikke altid at du er tro mot dig selv. Hvor mange er det ikke som har forfeilet sit maal og sit liv paa grund av manglende troskap, eller la mig kanske si vilje. De satte sig maal ifleng, men naar det kom saavidt at det krævedes handling, noget virkelig noget, saa trak de sig undav og glemte om mulig helt sine engang satte maal. Jeg tør paastaa, at disse mennesker i tro til sig selv og ikke at forglemme Guds bistand, kunne ha bragt sine idealer frem til virkelighet.

Troskap mot sig selv er helt individuelt og forskjellig for de forskjellige individer og lægges som oftest ikke saa megen vegt paa hverken i skoleundervisningen eller i opdragelsen som gis fra hjemmet. Man er saa tilbøielig til at overse og tilgi mangel paa viljekraft og æresfølelse i barn, menende at livets skole og omgangen lærer dem det nok, naar i grunden det er de ældres plikt tildels at bygge karakteren i barnet, ti uten denne troskap mot sig selv og sine idealer er barnet daarlig utrustet til at opta kampen som livet gir det.

Troskap mot vort land er noget som jeg haaber vi alle er i besiddelse av. Med «vort land» mener vi jo som regel vort fødeland, men for os som amerikanske borgere har det ogsaa en anden betydning. En fremragende mand her uttalte engang, at «kjærligheten til fødelandet og til adoptivbarnet kunne lignes med en mands kjærlighet til sin mor og til sin hustru, idet kjærligheten til mor er en og forminskes ikke ved kjærligheten til hustruen som er av en helt anden karakter, dog er de lik hinanden, idet plikten byr os at verne om dem begge med vort liv som det kræves.

Jeg er tilbøielig til at tro, at det ikke staar aldeles riktig til med en mand eller en kvinde som ikke har nogen kjærlighet til sit land og sit folk, som ikke føler hjertet banke og begeistringen vokse, naar landet og folket roses og belønnes, men som ogsaa er færdig til at forsvare sit eget mot fiendtlig indgripen.

Amerikanerne synger «My country, this of thee», de svenske synger «Du gamla, du fria», de danske «Det er et yndigt land», og de norske synger «Ja, vi elsker dette landet». Den samme følelse besjæler dem alle, alle tænker de mest paa og holder mest av *sit* fødeland og *sit* folk.

Naar vi nu har et saadant land, saa la os alle være enige om at staa paa vakt om dets interesser, saa vidt det staar til os og være patrioter i ordets videste betydning.

I dette land har du dit hjem og dine kjære. Husk hvad du skylder dit hjem og dine kjære, alt det de har ofret paa og for dig; hvordan du kunne komme hjem blødende i sindet maaske, hjemme fandt du trøst og blev opmuntret til ikke at tape motet, men at være tro og holde ut. Nu er enkelte av os kanhænde i et nyt land og har sat ben under eget bord, har stiftet et eget hjem, der venter av os at vi skal være den som skjærmer og freder dette sted, og den som bringer med dig det solskin og al den opmuntring du er istand til at yde. Derfor vær tro mot dit hjem og dine kjære. Bedrøv dem ikke. Husk, paa samme tid som du bereder dem en glæde, saa vil du selv bli velsignet mer end du kan ta imot. Husk Bjørnson's ord, naar han sier:

«Hvo ei kan bygge sit eget hus,
hvad stort han bygger gaar og i grus.
Med seir fra Moskva til Kartagena,
Han dør dog ensom paa St. Helena.»

Med andre ord: vær tro mot dig selv og dem som Gud har git dig.

Det siste jeg vil berøre, er troskap mot kirken og mot Gud. Alt det andre er dog allikevel biting og rummes i dette siste; ti saa meget er sikkert, at den som er tro mot sin religionsoverbevisning — jeg gaar selvfølgelig her ut fra at det er den religion som gir frelse og evigt liv, hvis vi adlyder den — og imot sin Gud, ogsaa er tro mot sig selv, sit hjem og sit land.

Bibelen sier: «Søker først Guds rike og hans retfærdighet, saa skal og alle andre ting tillægges eder.» Herav kan vi tydelig se, at den som av sit ganske hjerte søker Guds rike og hans retfærdighet først og som søker i sin ufuldkommenhet at være tro mot dette sit ønske og maal, han eller hun vil ogsaa ha lettere for, ja ha de største betingelser for at kunne være sine mere verdslige idealer tro, saavel mot sit hjem og sit land.

Hvad din religionsoverbevisning angaar, saa vær forsiktig med hvad du er anbetroet; staa paa vakt mot al fiendtlig indgripen, og la ikke tvilens og vantroens aand snike sig ind, ti dette kan ha følger hvis rækkevidde du aldrig kunne ane. La ikke kjærligheten bli kold i dig, men se til at du til alle tider verner om den kostelige perle, og lærer dem som Gud har anbetroet dig værdien av den, saaledes at de kan si, at du efterlot dem noget som ikke møl og rust kunne fordærve og ingen tyv stjæle i fra dem.

Djævelens makt er stor, og hans vaaben er mange. Det som han og verden har at by paa ser tilsynelatende uskyldig ut, men Gud igjennem sine tjenere har git os sit ord og veileder os ind i al sandhet, hvis vi kun vil høre og adlyde hans ord, og holde os fra verden og dens lære.

Ordsproget sier: «Si mig hvem du omgaaes, saa skal jeg si dig hvem du er», og dette er en ren og uforfalsket sandhet, saa derfor vælg din omgang blandt dem som praktiserer kristenkjærlighet og fordragelighet, som gjør det gode

for det godes skyld, og som ikke i smaalig selvstorhet forsøker at være uhøflig. Vær altid sanddru og tro mot din overbevisning. Husk altid dine pakter og hvad du skylder din Gud og din kirke; men glem heller ikke den troskap du skylder dig selv, dit hjem og dit land.

DEN NORSKE MISJON.

OSLO GREN.

Daab. Søndag 22. november blev følgende indlemmet i kirken ved daab: Edel M. Edvardsen, Haldy H. Næss og Ragnhild Hansen. Daabshandlingen utførtes av misjonspræsident A. Richard Peterson og haandspaalæggelsen av misjonspræsidenten og ældste Ernest A. Jørgensen.

— — —

Misjonspræsident A. Richard Peterson, der nu har virket i den norske misjon i ca. 3 aar, fik lørdag 21. november meddelelse fra det første præsidenskap om, at hans efterfølger som præsident over den norske misjon, ældste Martin Christoffersen, vil reise fra Salt Lake City straks over jul.

BERGENS GREN.

Torsdag 12. november avholdtes avskedsfest for konferansepræsident Oluf K. Karlsen, der har virket som saadan i Bergens konferanse i ca. 8 aar og nu skal avreise til Salt Lake City, blev avløst med tak og ære for vel utført arbeide, og i hans sted blev ældste J. Leland Anderson indsat.

HAUGESUNDS GREN.

Daab. Torsdag 12. november blev følgende indlemmet i kirken ved daab: Ole Siegwardt Gomnæs, Gudbjørg Gomnæs og Hans Nilsen. Daabshandlingen utførtes av forstander Lars Birkeland og haandspaalæggelsen av misjonspræsident A. Richard Peterson, konferansepræsident J. Leland Anderson og broder Martin Halvorsen..

BARNAS AVDELING

KRISTI LIV.

En beretning for barn av ældste William A. Morton.

Oversat fra engelsk ved Borghild Nielsen.

---

23. *Jesus velsigner de smaa barn. — Fortæller lignelser.*

En tid derefter begyndte disciplerne at tale sig imellem, hvem av dem skulle bli størst i himmerikes rike. Jesus hørte dette og han lærte dem en god lekse: Han tok et litet barn og løftet det op i sine arme og sa til dem: «Den som tar imot et saadant barn i mit navn, tar imot mig, og den som tar imot mig, tar ikke imot mig, men han som sendte mig,» hvilket menes Gud, hans himmelske Fader. Og han lærte sine apostler at de maatte være saa milde og ydmyge som smaa barn, dersom de ville bli store i Guds rike, ti der vil de ydmyge bli de første og de stolte de siste.

Herren elsket smaa barn høit. En dag bragte nogen mødre sine barn til ham, forat de skulle se verdens frelser og forløser, og at han maatte røre ved dem med sine hænder og velsigne dem. Men disciplerne bad dem gaa væk og ikke forstyrre Frelseren. Da Jesus hørte det, blev han misfornøiet med disciplerne, og han irettesatte dem og sa venlig: «La de smaa barn komme til mig og forhindrer dem ikke, ti Guds rike hører saadanne til.» Og han tok de smaa barn, en for en og la sine hænder paa dem og velsignet dem. Saa sa han: «Den som ikke tar imot Guds rike som et litet barn, skal ingenlunde komme derind.»

Nu, Jesus kom, som du vet, til verden for at frelse syndere. Farisæerne var ærgelige paa ham, fordi han ofte talte med daarlige mænd; derfor fortalte han dem historier eller lignelser, saa at de kunne forstaa, at han var kommet for at frelse menneskene, og ikke for at dømme dem. Han sa, at om en mand hadde hundrede faar, og han mistet et av dem, ville han forlate de ni og nitti og gaa bortover fjeldene og lete efter det som var kommet

bort. Og naar han hadde fundet det, ville han ta det med tilbake med stor glæde.

Likeledes sa han: «Dersom en kvinde har 10 sølvstykker og hun mister et av dem, vil hun tænde et lys og feie sit gulv og lete omhyggelig efter det. Og naar hun har fundet det, vil hun kalde sammen sine venner og si: «glæd eder med mig, ti jeg har fundet det stykket jeg mistet.» Og Jesus tilføiet: «Der er glæde i himmelen blandt Guds engle over en synder, der omvender sig.»

Ved en anden leilighet fortalte han sine disciple en lignelse om et fikentræ. Fikentrærne vokser ved siden av veien i det land, saa folk kan plukke fikener. Men det fikentræ som Jesus fortalte om, vokste i en mands have, og i tre aar hadde det ikke baaret frukt. Da sa eieren til sin gartner: «I tre aar har jeg kommet for at finde fikener paa dette træ, men ikke fundet nogen; hug det derfor ned, ti det er ikke til nogen nytte». Men gartneren sa: «Herre la det staa iaar ogsaa, saa vil jeg grave rundt det og gjødsle det, saa bærer det frukt næste aar er det bra, hvis ikke, da kan du la det hugge ned. (Sluttes).

Hjemmet er den største forsmak paa himmelen der kan gis i denne dødelige verden.

— —

Det er ikke *hvor* vi er, men *hvad* vi er, der bestemmer vort værd.

— —

Naar Guds aand luer i et menneskes hjerte ser han sine egne feiler. Naar det er enhver anden aand, ser han andres feiler.

INDHOLD: Ungdomsforeningens motto for 1925. — Kirken vil bestaa. — Troskap. — Den norske misjon. — Barnas avdeling.

Utgit og forlagt av A. RICHARD PETERSON, Osterhausgt. 27, Oslo.

Otto Stenersens boktrykkeri, Oslo.